

Ján Adamus

23. nedeľa v období „cez rok“ – v roku A
... Mt 18, 15–20
Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Buďme úprimní: Kto z nás má rád napomínanie? My ešte zvládneme napomínať iných, ale aby niekto napomínal nás? To sa obyčajne urazíme alebo napomínanie vraciame. Bohužiaľ, napomínanie často končí aj niekoľkoročnými hnevami, ba nájdeme sa takí, ktorí v hneve odchádzajú na druhý svet.

Napomínanie je však niečím prirodzeným. Hovorí o ňom aj prorok Ezechiel aj Ježiš. Ezechiel píše: Syn človeka, ustanovil som ťa za strážcu Izraelovho domu. Keď budeš počuť z mojich úst slovo, napomeň ich v mojom mene. A Ježiš hovorí: Keď sa tvoj brat prehreší proti tebe, choď a napomeň ho... Zámer oboch textov je jasný. Keby sme si mysleli, že sa nemusíme starať o bližného, o jeho hriechy a chyby, tak sa stávame spolupáchateľmi, máme vinu na jeho páde, čím sa prehrešujeme proti láske k bližnému. Keby sme si však všimli jeho chyby iba preto, aby sme ho ohovorili, rovnako sa prehrešujeme. Z toho plynie, že sme povinní bratským napomenutím odvrátiť bližného od zla. Bratské napomenutie nie je kritika alebo odsúdenie, ale je to podaná pomocná ruka, aj keď to je nič príjemné, lebo nevieme, ako bližný zareaguje. Láska si však vždy nájde vhodnú cestu aj spôsob ako to urobiť. Napomínanie sa má vždy, keď sa jedná o ťažké hriechy a hriešnik žije v nevedomosti, lebo nemá nikoho, kto by sa ho ujal v jeho duchovnej núdzi. Napomínať treba taktne, lebo ak niekto nevie voliť správne slová, lepšie je, keď mlčí, inak môže viac pokaziť ako napraviť a treba vedieť zvoliť aj správny čas. Ježiš hovorí, že napomenúť najskôr treba bez svedkov, medzi štyrmi očami, preto, aby napomínaný videl, že šetríme jeho časť a dobré meno a nechceme z jeho pomýlenia neurobiť rozruch. Kto je rozumný, ten sa za napomenutie poďakuje. Keď to však nepomôže, Ježiš hovorí, že napomenúť treba pred svedkami, a keď nezaberie ani to, je jasné, že dotyčný je zlomyseľný, nedá si povedať, a keďže sa jedná o závažnú vec, máme povinnosť to oznámiť. Tvoríme totiž jednu veľkú rodinu a sme zodpovední jeden za druhého.

Veriaci rodičia sú zodpovední za deti, za ich výchovu ľudskú i náboženskú, veď pri ich krste im to pripomenul kňaz slovami: Krstom beriete na seba povinnosť vychovávať dieťa vo viere, aby potom zachovávalo Božie prikázania a milovalo Pána Boha a svojho bližného, ako nás o tom poučil Kristus. V minulosti sa rodičia skôr spoliehali na výchovu kňaza, ale v súčasnosti ju majú zobrať predovšetkým na seba. Mnohí síce nie sú na ňu dostatočne pripravení, ale pri vyvinutí snahy a pomocou modlitby dá sa to. Istý kňaz hovorí: Za veľa vďačím učiteľom, profesorom a predstaveným, ale najviac mi dal príklad mojich rodičov. Je pravdou, že rodičia na

jednej strane chcú dať deťom len to najlepšie, ale na druhej strane sa často vyhovávajú, že žijú príliš hekticky a majú málo času, najmä na náboženskú výchovu. Lenže, vychovávať deti, neznamená, vyučovať náboženstvo, alebo urobiť z domu školu či zo seba učiteľov.

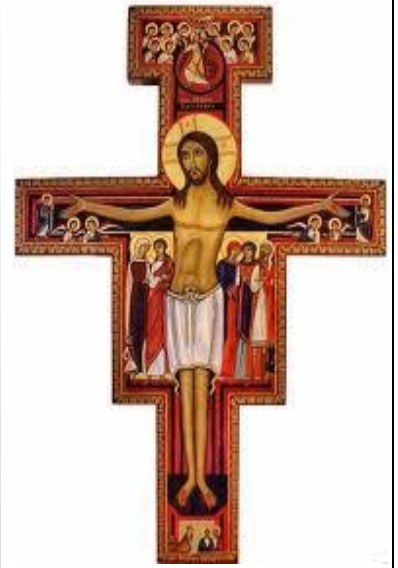
Prvou formou výchovy je osobný príklad, keďže deti rodičov pozorujú a napodobňujú ich. Druhou formou je rozhovor. Keď sú deti zvyknuté na rozhovor s rodičmi, ktorí sa zaujímajú o ich problémy a starosti, potom budú otvorené nielen osobným, ale aj náboženským témam. Niektorí rodičia sa pýtajú, kedy je správny čas začať s náboženskou výchovou. Ona začína už pred narodením dieťaťa, keď matka i otec myslia s láskou na dieťa, a keď sa narodí, darujú mu záujem. Veď už malé dieťa pozoruje a hodnotí situácie, čím si vytvára podľa správania a príkladu rodičov svoje správanie. A ako my, dospelí, máme riešiť napomínanie? Vieme o niekom, kto nekoná dobre, pričom bývame však veľmi skoro hotoví, keď sa nás jeho hriech netýka alebo nám osobne neublíži, tak vtedy si povieme: Čo ťa nepáli, nehas...

Už sa ani lepšie nedá vyjadriť ľahostajnosť k osudu bližného, ktorá však s kresťanskou láskou nemá nič spoločné. V ďalšom prípade si o nedobrom živote a hriechu druhého radi porozprávame s niekým ďalším a hodnotíme ho, aký zlý život žije, aký zlý príklad dáva deťom, ako je pohoršením pre okolie... Nenájdeme však odvahu ísť za ním, pohovoriť si s ním a s dobrotou a láskou ho napomenúť. Nie je vôbec ťažké pridať sa k tým, ktorí nad človekom, robiacim chyby, lámu palicu, prestali s ním hovoriť a zaujímať sa oň, lebo v ich očiach je jednoducho zatratený. Lenže Božou vôľou je, aby nezahynul nik...

Slávna antropologička raz po prednáške dostala otázku: Čo bolo v dejinách prvým znakom civilizácie? Poslucháčom odpovedala: Vyliečená zlomenina nohy. Prekvapeným poslucháčom to vysvetlila takto: Hovorí o tom, že tento človek bol súčasťou spoločenstva, ktoré sa už nesprávalo podľa zákonov džungle, ale bol obklopený ľuďmi, ktorí sa o neho starali, kým sa mu zlomenina nezahejila. Prítomnosť súcitu a starostlivosti je prvým znakom civilizácie.

Aj zlé správanie človeka je ako zlomenina. Podľa zákona džungle, hodíme nad ním ruku a považujeme ho za zatrateného. Podľa Ježišovho zákona si máme uvedomiť, že navzájom sme za seba zodpovední, lebo tvoríme spoločenstvo a na bližnom nám má záležať. Keď ho napomenieme s úctou, trepezlivosťou a láskou, preukazujeme mu dobro, čím dávame najavo, že mu na nás záleží a chceme, aby žil tak, aby sa páčil Bohu. Prejavom civilizácie je nevidieť iba seba, ale aj iných.

Ale tu je nutné pripomenúť to najpodstatnejšie: Nebráňme sa napomenutiu ani my, lebo kto je rozumný, ten sa zaň poďakuje!

**Križ vzácny, symbol tajomný,
žiar nad svetom, národmi;
nevinný Kristus na ňom pnel,
celého ľudstva Spasiteľ.**

**Je vznešenejší tento strom
než cédre, čo má Libanon,
nerodí škodné ovocie,
jeho plod život prinesie!**

**Kráľ a Pán dobrý, Kriste náš,
ochraňuj stále, v každý čas
nás, svoj ľud, pred zla vábením
tohto križa znamením.**

**Aby sme spevom radostným
a srdcom vrúcny, oddaným
len tebe stále vzdávali
povinný vďak a pochvaly.**

**Ježišu, tebe, Otcovi
i Duchu Tešiteľovi
nech je vždy sláva za tvoj križ,
ktorý nás dvíha k tebe blíž.
Amen.**

Rodičovské skratky

Spoluúčasť

V cieľovej rovinke minového poľa by mohla nasledovať otázka rodiča: A čo s tým teraz spravíme? A nasleduje priestor na nápady detí, návrhy, hľadanie riešení, ktoré vyhovujú zúčastneným, alebo sú aspoň pre nich prípustné, alebo ich prijímú za nevyhnutné. To je moment, ktorý ma ako rodiča úžasne oslobodzuje. Pri tejto otázke si totiž nevyhradzujem patent, že na všetko mám odpoveď a som „všemúdra“. Riešenia hľadajú deti, čím sa prehlbuje ich pozitívne sebahodnotenie, kompetentnosť a zodpovednosť. „Áno, ráta sa tu so mnou, mám do toho čo povedať, očakáva sa odo mňa iniciatíva. Nie je to len o tom, čo povie dospelý.“ A v neposlednom rade, bola som viackrát svedkom, že deti v procese riešenia konfliktu prišli samy na také skvelé riešenia, že by na ne neprišla ani tlupa školených dospelákov. Boli to ich vlastné riešenia, a teda sa pri ich realizácii cítili väčšmi motivované.

• Opravený scenár. Ak to okolnosti a energia po konflikte dovoľia, môžete si vyskúšať „vrátiť čas dozadu“ a popraviť scenár situácie. „Keby sa teraz dal vrátiť čas päť minút naspäť, ako by ste to vyriešili?“ spýtala som sa syna a dcéry, keď sa so sácaním vrátili z balkóna a súbežne dramaticky vykresľovali, ako išli krmiť zajaca, ale na mokrom balkóne sú len jedny papučky a... pobili sa o ne. Keď emócie trochu otupeli, zapáčil sa im návrh vrátiť čas. „Zacúvali“ k balkónu a vymysleli hneď niekoľko opravených scenárov - jeden veselší než druhý. Bez bitky a kriku - ako tím. Papučky si podelili a skákali na jednej nohe ku klietke. Znovu „pretočili“ čas, syn si obul papučky, sestru si vyložil na chrbát a zamierili ku klietke. Chichotali sa ešte dlho. Keby ten zajac vedel rozprávať...

Prevenia

Mnohým súrodeneckým konfliktom vieme predchádzať spoločnými dohodami. Kamoši majú na chladničke pripnuté pravidlá, ktoré si dohodli so svojimi synmi. Okrem toho, že: „snažíme sa správať k sebe príjemne, používame príjemný slovník“, sú v zozname aj pravidlá „klbčenia“. Kto má synov, tak vie, že klbčenie, pasovanie, meranie si síl medzi bratmi či medzi otcami a synmi jednoducho musí byť (ale je aj rýchlou cestou, ako zo zábavy vznikne konflikt či plač). Chlapci však majú dohodnutý jasný signál. Keď je už niekto za hranicou toho, čo akceptuje a klbčenie už preň nie je zábavou, zakričí „dost!“ a druhý nesmie pokračovať.

Podobne dobre nám môžu poslužiť aj iné včasné dohody - o tom, ako prebehne návšteva, súrodenecké pomáhanie pri nákupe, striedanie sa na hojdačkách, rozdelenie kompetencií pri pečení... Pri tvorení dohody sa totiž ešte pred trenicami môžeme mnohého vyvarovať; urobiť si prieskum, aké sú očakávania a názory detí, aké naše a ako by to mohlo prebehnúť „v mieri“.

A ďalšou kapitolou je veľa nádherných možností, ako môžeme súrodenecké vzťahy posilňovať.

Mária Jokelová Ťuchová „Rodičovské skratky“

Slávnosť Sedembolestnej Panny Márie:

V piatok 15. septembra budeme sláviť slávnosť Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska. Svätá omša bude o 18:00 hodine.

Púť do Šaštína:

Pozývam na púť k Sedembolestnej Panne Márii do Šaštína dňa 15. septembra.

Zapísať sa je potrebné v sakristii kostola.

Odchod autobusu bude o 7:30 hodine z námestia vo Vištuku.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za výzdobu a upratovanie kostola. Prosím ďalšiu skupinu čísla domov 176 – 202.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí:

Uskutoční sa v nedeľu 24. septembra po druhej sv. omši.

(sv. omša začína o 11:00 hod.) K prvému sv. prijímaniu, po náležitej príprave, môžu prísť žiaci 3. ročníka ZŠ, prípadne i starší.

Katechéza birmovancov:

V piatok 22. septembra opäť pokračujeme v príprave na sviatosť birmovania. Sv. omša je o 18:00 hodine a po nej je katechéza.

Sväté omše v 23. týždni cezročného obdobia (A)

11.IX. pondelok

18:00 Za † Miloša Bachratého (1. mesiac od smrti)

12.IX. utorok

18:00 Za † Jána a Máriu Stojkovičových

13.IX. streda

18:00 Za † Vojtecha a Justínu Nemcových a syna Milana

14.IX. štvrtok

17:00 Za † Brigitu a Karola Peškových, rodičov a súrodencov

15.IX. piatok

18:00 Za † Jozefa a Alžbetu Palkových a rodičov

16.IX. sobota

08:00 Za † Jozefa Mikletiča a rodičov z oboch strán

17.IX. 24. Nedeľa cezročného obdobia (A)

08:00 Podakovanie Pánu Bohu za 80 rokov života

Lektor: Jurčovičová Kosnáčová J.

11:00 Za farníkov

Lektor: Kosnáčová T. Kordošová

Liturgický kalendár

11. IX. pondelok sv. Emilian, biskup
12. IX. utorok Najsvätejšieho mena Preblahoslavenej Panny Márie **Ľsú**
13. IX. streda sv. Jána Zlatoústeho, biskupa a učiteľa Cirkvi **Sp**
14. IX. štvrtok Povýšenie Svätého Kríža, **Sviatok**
15. IX. piatok Sedembolestnej Panny Márie- Patrónky Slovenska, **Slávnosť**
16. IX. sobota sv. Kornélia, pápeža a Cyriána, biskupa, mučeníkov **Sp**

5 Biblia rastie so svojim ľudom

V krajine mlieka a medu

Keď sa pod víťazným vedením verného Jozueho Izraeliti usadili v zaslúbenej zemi, mohli sa rozvíjať a pribúdať nielen sviatky, ale aj rôzne liturgické slávenia v postupne vznikajúcich svätyniach, napríklad v Hebrone, kde Pán navštívil Abraháma a Sáru, v Sicheme alebo v Beteli, kde si pripomínali Jakubov sen s rebríkom do neba, či v Šile, sídle archy atď. Už bolo kde sláviť a bolo sa aj treba rozpomáňať, znova a znova z pokolenia na pokolenie uvažovať nad tým, čo sa im z Pánovej milosti prihodilo. Z atmosféry ďakovnej liturgie sa nám v Biblii dodnes zachovala napríklad takáto obradná modlitba pri prinášaní prvotín do Pánovej svätyně: „Kňaz vezme kôš z tvojej ruky, položí ho pred oltár Pána, tvojho Boha, a ty pred Pánom, svojim Bohom, povieš: ‚Môj otec bol potulný Sýrčan. Zostúpil do Egypta a žil tam ako cudzinec vo veľmi malom počte. Tam vzrástol na veľký, silný a nesmierne početný národ. Egypťania nás týrali a prenasledovali ukladaním najťažších robot. My sme volali k Pánovi, Bohu svojich otcov, a on nás vypočul a zhladal na naše poníženie, lopotu a útlak. Pán nás vyvedol z Egypta silnou rukou a vystretým ramenom za veľkej hrôzy, znamení a zázrakov a priviedol nás na toto miesto a dal nám túto krajinu, oplývajúcu mliekom a medom“ (Dt 26, 4-9).

Dnes by sme povedali, že vyvolený ľud sa dostal do štádia veľkého meditovania nad Božími skutkami. Aj nad krásou vysnívanej zaslúbenej zeme, krajiny mlieka a medu, čiže krotkých domácich zvierat a kvetov meniacich sa na sladké ovocie. No čaro tejto zeme symbolizujúcej stratený raj nespočívalo v prvom rade v plodoch, ktoré prinášala, ale v tom, že bola darom od Pána, a preto sa s ňou už vtedy malo narábať s posvätnou ekológiou.

Aj keď sa v tom čase veľa rozprávalo a spievalo, ešte takmer nič sa nezapisovalo. Nebolo trvalého pokoja - novému, zvláštnemu národu išlo v úrodnom kraji Palestíny často o holý život, o prežitie. No budúce slová Biblie dozrievali stále viac a čakali, aby čoskoro mohli medzi ľudí vyraziť ako z podhubia.

Veľkí králi

Stály tlak okolitých národov na Izraelitov ich naučil prosiť Pána o pomoc. Môžeme to vidieť v *Knihe sudcov*. Keď sa obracali na Pána, bol mier. Keď si na mier zvykli a na Pána zabudli, zaútočil nepriateľ a bolo treba znovu znášať útlak. Len tak na okraj, nestáva sa to často aj nám? No keď sa Izraeliti napokon v zaslúbenej zemi udomácnili a Dávidovou, vlastne v prvom rade Pánovou zásluhou sa ako-tak ustálil i mier, mohli sa konečne začať venovať vzdelaniu a kultúre. Totiž nielenže vzrástol ľud a množstvo zážitkov s Pánom, ale i záujem poznať Božie konanie vo svojich dejinách. Múdri starci si uvedomovali, že sa treba pustiť do zapisovania. Stále aktuálnejšie boli otázky typu: „Odkiaľ je človek?“ či „Skadiaľ pochádza zlo?“ V tichu uvažovali a pýtali sa v modlitbe Pána. A tak sa v tom čase začali rodiť i niektoré kapitoly *Knihy Genezis*.

Najzaujímavejšie myšlienky sa už dávnejšie po troche zaznačovali na úlomky črepov rozbitých nádob alebo na kúsky kože či kovu. A keď práve nebolo treba bojovať proti zvyškom Filištíncov, ostalo dosť času zaoberať sa pripomínaním si tradícií a ich pomalým, postupným spisovaním. Skrátka, vzdelávať sa. Samozrejme, aj v Dávidových časoch sa naďalej množili rôzne ústne tradície o Pánových skutkoch vo vyvolenom národe i s jeho kráľmi.⁶⁶ A najmä na kráľovskom dvore sa postupne zakladali písárske dielne a začali sa otvárať ozajstné školy. Lebo aj keď bolo treba vyučovať množstvo kráľovských synov, po vzdelaní spolu s nimi túžili i mnohí ďalší. Horlivejší žiaci sa učili ústne tradície recitovať späť, no postupne ich aj zaznačovali, spisovali, opravovali, vysvetľovali, dopĺňali a začali ich čítať v novom svetle práve sa odohrávajúcich udalostí. Dnes by sme povedali, že svoj pohľad na dávne udalosti aktualizovali. Svedčí o tom aj samotná Biblia:

„Počúvaj, ľud môj, moju náuku, nakloň sluch slovám mojich úst. Otvorím svoje ústa v podobenstvách, vyrozprávam starodávne tajomstvá“ (Z 78, 1-2).

Najmä za čias pokojamilovného Šalamúna bolo dosť času na rozvoj vlastnej kultúry Izraela, pravda, aj so snahou vyrovnávať sa ostatným národom. Avšak s tým rozdielom, že takmer všetka tvorivosť Izraelitov sa sústredila na písomníctvo, pretože mali zakázané zobrazovať akúkoľvek ľudskú či zvieraciu podobu pre hroziace nebezpečenstvo modloslužby. Preto sa z Egypta stále vo väčšom dovážal papyrus a prvotné záznamy posvätných tradícií sa začali spisovať a prepisovať na zvitky vyrábané práve z neho. Tie najstaršie, a preto najzaujímavejšie torza zápisov sa prepisovali do prvých zvitkov čo najvernejšie. Aj preto dodnes nachádzame v Biblii isté zlomy, nesúrodé útržky či opakovania.

V tomto tak bohatom období Izraela nastal ešte jeden veľký krok vpred. Od čias Dávida sa Pánove slová a skutky stále viac premodlievali, čiže prelievali do modlitby prosieb, vďakyvdania, velebenia Boha. Tým sa popri oslavných piesňach začala rodiť aj biblická poézia. Dokonca sa nimi postupne stvárňovala modlitba celého Izraela. Práve z čias Dávida následne pramení veľký rozkvet žalmov - poetických básní a piesní. Niektoré boli najprv oslavnými piesňami na počesť obyčajných ľudských kráľov, ale postupne sa ich adresátom stával výsostne iba Najvyšší.

Dagmar Kraľová „Skús to s Bibliou“

Ohrozenie na ceste života

Ako sa udržať na správnej ceste? Ako zistím, že je správna, že som sa nenechal oklamať a nerobím to, čo by som nemal robiť?

Keď som mal 40 rokov, pýtal som sa sám seba: „Kňazom som nejaký čas, už by som mal mať určitú zrelosť, mal by som vedieť ako sa modliť. Je úroveň mojej modlitby na úrovni 40-ročného muža, kňaza? Je môj vzťah s Bohom adekvátne vybudovaný?“ Všetci by sme sa mali denne pýtať: Robím to, čo mám robiť? Som na mieste, na ktorom ma chce mať Pán Boh? Málokedy sa takto zamýšľame a skôr sa riadime našimi túžbami a nie tým, do čoho nás pozýva Pán. Základnou otázkou teda je, či sme sa do dnešného dňa, do tejto chvíle, pýtali Boha na to, čo máme robiť, kam máme ísť, ako máme fungovať a aké ovocie máme v živote priniesť. Ak sa nepýtame, začína prevládať naša osobná túžba a tým dávame klamárovi diablu väčšiu šancu odvieť nás zo správnej cesty. Zrazu konáme inak, ako by sme na tejto zemi mali. Potom nastáva kolaps, ktorý je odozvou toho, čo vidíme v tomto svete. Negatívne veci a zlo existujú preto, že my zrazu vybočíme zo správnej cesty a necháme sa ovplyvniť niečím, čo nie je Božie, čo nie je správne. Odporúčam, aby sme si pravidelne vykonávali takú sebakontrolu a pýtali sa: Kde ma Pane Bože chceš mať v ďalšom roku? Kde ma chceš posúvať? Do čoho mám investovať svoj čas? V čom sa mám zlepšiť, aby bol môj život darom a obdarovaním pre ľudí, s ktorými sa stretávam?

Na čo sa teda máme zamerať, ako na prvý cieľ?

Vo Svätom písme môžeme vidieť veľkú výzvu v slovách: „*Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a jeho Spravodlivosť a všetko ostatné vám bude pridané*“ (Mt 6,33). Hľadáte ho? Hľadám ho? Je naša cesta poznačená vášňou voči Božím veciam, voči tomu, čo on chce? Skúsme si dať maličkú úlohu v tom, že si častejšie budeme vykonávať osobnú sebareflexiu, sebahodnotenie. Pýtajme sa, či vo svojom vnútri máme jasno, že nás k tomu, čo robíme, pozval Pán Boh. My sa s obľubou motáme vo veciach, ktoré sa stali v minulosti. Nemusíme to však robiť, pretože to, čo potrebujeme, je dnešný deň. Minulosť môžeme odseknuť tým, že urobíme pokánie a vyspovedáme sa. Prídeme k Bohu a vyznáme, že on je našim Bohom, že mu patrime...

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Na minútku

Legenda

Aki Gahuk bol mocný náčelník. A potom, ako všetci ľudia, ostarol aj on. A keď začína tento príbeh, má už tvár plnú vrások, zošedivel, k tomu sa pridala neistá chôdza. Aj ruky sa mu začali triasť.

Jeho synovia už dospeli, oženili sa a opustili ho. Veľmi sa oňho nestarali. Denne mu síce nosili čosi na zjedenie, ale to boli len zvyšky, čo im ostali na stole. Boli roztrpčení, že len starol a nie a nie umrieť.

Aki Gahuk sa húževnato držal pri živote. Svoje dni prežíval na brehu rieky, ležiac na širokom plochom kameni. Premýšľal a jeho ctihodná hlava sa pokyvávala v záplave slnka. Chladivá voda mu pomáhala zabudnúť na bolesti a slabosť.

A čas ubiehal ďalej.

Starec stále zostával na brehu. Synovia za ním už prestali chodiť a vnúčatá, ktoré sa sem chodili hrať pod košaté stromy, hádzali doňho kamene.

Aki Gahuk im to nezazlieval. Telo mu stvrdlo, postupne znečitlivelo a premieňalo sa. Vrásky sa mu šúpali, pokožka tuhla a dostávala akýsi lesk. Ochrmuté ruky a nohy zosilnievali, obrastali svalmi a vracala sa im sila. Hlava sa mu od ležania na kameni sploštila. Oči od čakania a vyzierania detí div nevypadli z jamôk. Škrane sa mu rozšírili a zuby zahrotili.

Keď synovia videli, ako sa ich otec zmenil, naľakali sa a pozvali ho, aby sa vrátil domov.

„Už je neskoro," povedal starec. „Keď som sa ako starec triasol, nemali ste so mnou zľutovanie. Teraz som už niekto iný. Už nepatrim do vašej rodiny. Budem bývať v rieke a moji potomkovia budú dravcami a svojimi čeľuštami budú môcť rozdrviť ľudí a ja im dovoľím, aby roztrhali vás, vaše deti a deti vašich detí."

Tak povedal Aki Gahuk na brehu rieky zaliatom slnkom. Tak sa Aki Gahuk, nemilovaný starec, obrnil, aby nemusel ďalej trpieť pre tvrdosť srdca svojich detí. A preto, že ho nepovažovali za človeka, stal sa divým zvieratom.

Tak sa zrodil krokodíl.

*„Tvrdosť starcov brúsi zuby mladíkom a tvrdosť mladíkov robí zo starcov krokodílov."
(príslovie z Bornea)*

Zamyslenia

TY POĎ ZA MNOU

Jn 21, 18-22

Veru, veru, hovorím ti: Keď si bol mladší, sám si sa opásal a chodil si, kade si chcel. Ale keď zostarneš, vystrieš ruky, iný ťa opáše a povie, kam nechceš." To povedal, aby naznačil, akou smrťou oslávi Boha. Ako to povedal, vyzval ho: „Poď za mnou!" Peter sa obrátil a videl, že za nimi ide učeník, ktorého Ježiš miloval, ten, čo sa pri večeri naklonil k jeho hrudi a spýtal sa: „Pane, kto ťa to zradí?" Keď ho teda Peter zazrel, povedal Ježišovi: „Pane, a čo bude s týmto?" Ježiš mu

odpovedal: „Ak chcem, aby zostal, kým neprídem, čo teba do toho? Ty poď za mnou!"

Uvažujme:

Pán Ježiš naznačuje apoštolovi Petrovi, akou smrťou zomrie. A Peter je zvedavý, čo bude s Jánom. Rozhodujúce je však niečo iné. Ježiš to vysloví až dvakrát: „Ty poď za mnou!" (Jn 21, 22b). Aj v našom kňazskom živote nás môže zaujímať azda veľa opodstatnených skutočností. Rozhodujúce však zostane naše nasledovanie Ježiša, naše rozhodnutie ísť za ním a byť s ním. Ak by sme nenapĺňali a neoživovali v sebe zmysel pre to, čo je podstatné v povolani, musel by možno aj nám Ježiš opakovať: Čo vás do toľkých vecí; nechajte to tak; vy poďte za mnou (porov. Jn 21, 22).

Ísť za Ježišom, nasledovať ho, byť s ním - to je podstata nášho kňazského povolania. Môže sa nám javiť natoľko zrozumiteľnou, že prestaneme na túto skutočnosť myslieť a podľa nej žiť. Francúzsky katolícky akademik Jean Guitton pripomína: Aby sa niečo v našom živote stalo samozrejým, musíme o tom stále hovoriť. Preto Ježiš i nám opakuje: „Ty poď za mnou!" (Jn 21, 22b). Nie sú rozhodujúce okolnosti, v ktorých budeme žiť; nie ľudia, ktorých budeme stretať; nie to, čo všetko budeme vedieť a robiť - ale v tom všetkom je rozhodujúce nasledovať Pána Ježiša, ísť za ním. Plniť jeho vôľu. To je srdce, zmysel a identita nášho kňazského povolania a od toho sa má odvíjať môj kňazský život.

Povzbudme sa:

Svätý Otec Benedikt XVI. napísal: Zmyslom našej modlitby je cvičiť sa v udržiavaní kontaktu s Kristom. Preto je dôležité, aby sa deň začínal i končil modlitbou; aby sme počúvali Boha v čítaní Písma; aby sme sa mu zdôverovali so svojimi túžbami a nádejami, radosťami i trápeniami, so svojimi omylmi i so svojou vďačnosťou za všetko krásne a dobré, a mali ho tak stále pred očami ako oporný bod nášho života. Takto sa staneme vnímavými na svoje chyby a naučíme sa na sebe pracovať; no staneme sa vnímavými aj na všetko krásne a dobré, čo prijímame každý deň ako niečo samozrejme, a tak vzrastá naša vďačnosť. S vďačnosťou rastie aj radosť z toho, že Boh je blízko nás a že mu smieme slúžiť.

Pýtajme sa:

Čo je hlavným motívom môjho kňazského života? Nesýtím sa viac zvedavosťou po informáciách než túžbou a úsilím nasledovať Pána Ježiša? Ako si oživujem zmysel pre to, čo je rozhodujúce v kňazskom živote? Nakoľko okolnosti a moje nasledovanie Pána Ježiša i prebývanie s ním určujú spôsob môjho kňazského života? Stáva sa mi prirodzeným ísť za Ježišom a byť s ním?

Konajme:

Ak si navýknem na pravidelnú polhodinovú adoráciu, stane sa mi tento fakt zárukou skutočného nasledovania Pána Ježiša.

Modlime sa:

Dobry Ježišu, prosím ťa o milosť ísť za tebou a byť s tebou vo všetkých okolnostiach môjho života. Nedopusť, aby existovalo niečo, čo by bolo schopné odlúčiť ma od teba a od toho, aby som ťa nasledoval. Naplň ma svojím Duchom a prosím, každý deň prehlbuj vo mne citlivosť na podstatu a prioritu môjho kňazského života.

Jozef Šuppa SJ „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku